stemmelse fører til med Hensyn til disse Personer, der — det vil jeg paa Forhaand bemærke — er de farligste og mindst paavirkelige af alle Forbrydere, er det, at de altid skal straffes, og at de altid bliver straffet med nedsat Straf, men at der ikke kan træffes nogen som helst særlige Sikkerhedsforanstaltninger overfor dem. Det er det, jeg betegner som den mest urimelige, mest meningsløse Behandling, der overhovedet kan anvendes overfor slige Personer.

Jeg mener og tror deri at være i Overensstemmelse navnlig ogsaa med alle Psykiatere i Nutiden, at et meget stort Antal af disse Individer egentlig er lige saa lidt egnede til at straffes som sindssyge eller Idioter. De er lige saa upaavirkelige som disse, og Straffen har snarere en skadelig Indflydelse paa dem. Naar de straffes, vil det sige, at de efter en forholdsvis kort Tid atter slippes løs paa Samfundet, lige saa farlige eller endnu farligere end før.

Jeg har for ikke længe siden set et Eksempel paa, at en Mand i Løbet af en Aarrække paa 9 eller 10 Aar 9 Gange er bleven dømt for Voldtægtsforsøg overfor Pigebørn og hver Gang paa Grund af, at han blev erklæret for formindsket tilregnelig, fik en Nedsættelse i Straffen. Hver Gang han slap fri, begik han straks efter den samme Forbrydelse, og naar han ikke blev opdaget straks efter, at han havde udstaaet sin Straf, var det kun, enten fordi det var smaa Børn, han begik sine Forbrydelser overfor, eller fordi Forældrene krympede sig ved at anmelde disse Forbrydelser. Den tyske Læge, som fremhæver dette Tilfælde, siger meget rigtigt: Hvor kan Samfundet forsvare en saadan Behandlingsmaade? Hvilket Barn eller hvilken ung Pige skal næste Gang være Offeret for dette Uhyres tøjlesløse Lidenskaber?

Men foruden disse Personer, ved hvilket det er givet, at man ved en virkelig sagkyndig Undersøgelse paa Forhaand vil komme til det Resultat, at det vil være umuligt gennem Straf at hindre Begaaelsen af slige Forbrydelser, og overfor hvilke der derfor bør gribes til andre Foranstaltninger, findes der en hel Del Personer, om hvilke man ikke paa Forhaand kan sige, om det kan nytte at straffe dem eller ikke, netop fordi Grænsen mellem normal og abnorm paa dette Omraade er ganske flydende.

Overfor saadanne Personer vil man netop af Hensyn til, at det at spærre et Menneske inde paa ubestemt Tid eller paa Livstid jo er et forfærdeligt Indgreb i det Menneskes Skæbne, ikke straks kunne gribe til dette Middel for at uskadeliggøre Vedkommende, fordi man ikke paa Forhaand kan vide, om et saadant Individ helst bør straffes eller maa uskadeliggøres ved Indespærring. Her maa man altsaa eksperimentere sig frem og bliver i hvert Tilfælde første Gang nødt til at straffe. Men vel at mærke: skal der være Mening i Straffen, maa man ikke straffe med en forkortet Straf. Netop et Menneske, der frembyder saadanne abnorme Symptomer, er ganske sikkert mindre paavirkeligt af Straffen end andre, og en forkortet Straf vilde derfor være ganske ufornuftig.

Men det maa fra først af være klart, at naar man straffer et saadant Menneske, er det kun et Eksperiment. Naar det under Straffetiden viser sig, at han har Egenskaber, som man fra først af ikke har været opmærksom paa, eller naar det, efter at han har udstaaet Straffen — uden Forkortelse — viser sig, at han er ganske upaavirket af denne, idet han paa den for disse Personer typiske Maade falder tilbage, saa bør han behandles efter de før omtalte Regler. Overfor Personer, om hvilke det gennem Erfaringen vides, at Straf er unyttig, trænger vi til en anden Behandling end Straf, thi det er selvfølgelig ikke Samfundets Sag at tilføje disse Personer, som netop ikke er normale, noget ondt. Opgaven, som Samfundet har, maa selvfølgelig være den at sikre Samfundets Medlemmer overfor disse Individer. Dette maa i Reglen ske igennem Indespærring, men selvfølgelig under saa læmpelige Forhold som muligt og under betryggende Former.

Til dette Formaals Realisation mener jeg, at vi trænger til de oftere nævnte Kriminalasyler, men det er sikkert ikke nok, at vi faar et saadant Kriminalasyl, for jeg tror, at hvis man vilde blande alle disse Individer sammen paa et saadant, saa vilde det være en altfor uensartet Bestand, man der fik.

Jeg tror ikke, det vil kunne undgaas, at vi først og fremmest faar en Anstalt for de kroniske Alkoholister, som danner den talrigste og farligste Gruppe af disse Individer, maaske ogsaa en Anstalt for Epileptikere. For hele den øvrige Gruppe, hvoraf de imbecile udgør en stor Del, vilde saa maaske det almindelige Kriminalasyl kunne strække til.

Jeg maa dog gentage, at intet er gjort ved, at vi faar oprettet et Kriminalasyl. Det, det gælder om først og fremmest, er, at vi faar vor Lovgivnings ganske urimelige Bestemmelser om alle disse saakaldte ufuldstændig tilregnelige Personer fuldstændig omdannet. Og jeg tilføjer, at jeg ligesom Prof. Friedenreich føler mig overbevist om, at det langt overvejende Antal af de Personer, der begaar disse Forbrydelser, enten er sindssyge eller i ret udpræget Grad er degenererede.

Maa jeg her indskyde en lille Oplysning, jeg ogsaa har nede fra Tydskland. Det er bekendt, at der meget hyppigt begaas Attentater paa Smaapiger af ældre Mænd. Ved en Række Undersøgelser, der er blevet anstillet dernede, er det nu blevet konstateret, at de Personer, der begaar disse Forbrydelser, og som sjældent er under 60 Aar, i alle de Tilfælde, hvor man har kunnet anstille en indgaaende Prøvelse, har vist sig at lide af en typisk Form af Sindssygdom, den man kalder senil Demens.

Naar man hører om slige Forbrydelser, begaaede af saadanne gamle Personer, gribes man her og andet Steds ganske naturligt af en forfærdelig Harme og udbryder ganske uvilkaarligt: disse gamle, modbydelige